

N:r 1.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 jan. 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

68 årg.

Innehåll: Anmälan. — Guds barmhärtighets rikedom, I., av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — En allvarlig sak, av P. W. — En bönhörelse. — Brev från övre Norrland. — Brev från Lappland. — Ett utslag av Uppsala Domkapitel, av P. W. — Fr. Engelke, av J. Nyren (med fotografi). — Från Expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Betlehems kyrkan i Örebro, av E. F. Holmstrand. — Evangelistkursen i Örebro, av E. F. Holmstrand. — Från andra läger. — Söndagsskolan. — Annonser.

Pietisten

har nu genomgått ett år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1909 med två i regeln sextonsidiga n:r i månaden. Det blir dess 68 årgång.

Planen blir i det hela densamma som under 1908.

Betraktelserna över Efeserbrevet komma att fortsättas.

Likad uppsatserna till ledning vid bibelsamtal och bibelstudium. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

I denna årgång av Pietisten skall förekomma en längre serie av betraktelser över det viktiga ämnet: Guds församling.

Textutredningarna för söndagsskolan, vilka hittills stått i tidningen Missionsförbundet, hava nu, enligt konferensens beslut, överflyttats till Pietisten.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner

insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäktas, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren skall läsaren finna på sista sidan av detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växen till i nit. Vi vänta för detta år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna mening våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endrättigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

Guds barmhärthighets rikedom.

I.

Gud, som är rik i barmhärthighet, har för sin stora kärleks skull, som han har älskat oss med, och då vi voro döda genom överträdelser, gjort oss levande med Kristus. Ef. 2: 4, 5.

Såsom vi veta, om vi annars känna aposteln Pauli skrifter, så är aposteln mycket angelägen att visa, att hela vår frälsning har sin yttersta grund i Gud, den himmelske fadern. I de näst föregående verserna har han talat om, att dessa efesier, till vilka han skrev, hade under sin hedendoms tid varit döda, d. v. s. hemfallna åt den eviga döden, genom sina överträdelser och synder. Och han har tillika erkänt, att det var lika illa beställt med judarne, fastän de i viss mening voro utkorade till att vara Guds egendomsfolk. Men nu vänder han bladet och säger: *Gud, som är rik på barmhärthighet*, har förändrat detta sorgliga förhållande. Det gamla är förgånget, och allt är nu nytt.

I den heliga skrift framhålles mycket ofta, att Gud är en barmhärting Gud. *Barmhärthighetens fader* kallas han i 2 Kor. 1: 3. All barmhärthighet är från honom. Ju mer barmhärting någon är, desto mer liknar han Gud. Därför säger frälsaren till sina lärjungar såsom en sammanfattning av alla sina förmaningar: Bliven barmhärtinga, såsom eder himmelske fader är barmhärting (Luk. 6: 36). Redan Gamla Testamentet talar om Guds barmhärthighet de allra mest härliga och uppmuntrande ord. När Herren steg ned på Sinai för att skriva åt Moses sin lag på de nya tavlorna, så presenterade han sig sålunda: Herren, Herren, en Gud, barmhärting och nådig, långmodig och stor i kärlek och trofasthet (2 Mos. 34: 6). Och när Moses mot slutet av sitt liv talade till Israels folk och profeterade om dess framtid, så sade han, att när de för sina synders skull komme i nöd, så skulle de vända sig till Herren, *ty Herren, din Gud, är en barmhärting Gud* (5 Mos. 4: 31). När David hade svårt försyndat sig och profeten förelade honom olika slag av straff, så sade han: Min nöd är mycket stor; men må jag då falla i Herrens hand, ty hans barmhärthighet är mycket stor, men i människohand vill jag icke falla (1 Krön. 21: 13). Såsom ville han säga: »Skall en stor syndare finna barmhärthighet, så måste det vara hos Herren; av människor är ingenting att vänta i den vägen.»

Bibeln är också full av bevis på Guds barmhärthighet. På själva syndafallets dag, när Gud drev ut våra första föräldrar ur paradiset, ville han dock icke släppa dem utan någon tröst eller hjälp. Därför sade han dem, innan han drev ut dem, att kvinnans säd en gång skulle trampa sönder ormens huvud (1 Mos. 3: 15). Detsamma uttrycker aposteln Johannes, när han säger, att Kristus, Guds son, skulle slå ned djävulens gärningar (1 Joh. 3: 8) och Paulus uttrycker det sålunda: Fridens Gud skall snart trampa sönder djävulen under edra fötter (Rom. 16: 20).

När det första brodermordet på jorden hade skett och Gud talade till Kain, så sade Kain: Min missgärning är större, än att den kan bliva mig förlåten. Jag måste gömma mig undan ditt ansikte, och så skall det

gå, att vem som helst som finner mig, han slår mig ihjäl. Men då svarade Herren: Nej, utan den som slår Kain ihjäl, skall sjufalt varda straffad. Och Herren satte ett tecken på Kain, att ingen, som funne honom, skulle slå honom ihjäl (1 Mos. 4: 13 f.). Gud hade barmhärthighet även med den förste människo- och brodermördaren på jorden.

När Gud utvalde Israels folk att vara hans egendomsfolk, så fäste han därvid det villkor, att folket skulle vara ett fromt, ett gudfruktigt, ett lydigt folk. Om I hören och lyden min röst och hållen mitt förbund, säger han, så skolen I bliva min egendom framför alla andra folk, och I skolen bliva åt mig ett rike av präster och ett heligt folk (2 Mos. 19: 5 f.). Då skulle han vara deras Gud, deras fader och förlossare.

Men hur gick det nu? Jo, Israel syndade gång efter annan. Då skulle Gud, enligt vad förbundet innehöll, kunnat säga: »Nu är det slut med förbundet. Förbundet var beroende därav, att I skullen lyda mina bud och vandra i min fruktan. Det haven I icke gjort. Därför farväl med eder!» Men nej; så gjorde han icke, utan han förbarmade sig över dem, han hade tålmod med dem. Han lät dem visserligen undergå många lidanden, men det skedde icke för att fördärva eller skada dem utan för att föra dem till besinning och frälsa dem. När hans domar ingenting uträttade, så klagade han genom profeten Esaias: Var skall man hädanefter slå eder, då I faren fort i edert affall? (Es. 1: 5). Liksom ville han säga: »Jag har slagit eder för att hindra eder från att förtgå på eder villoväg och föra eder till besinning, men vad tjänar det till att slå eder, eftersom I ändå icke viljen lyda mig?» Se där, huru barmhärthigheten lyser fram mitt under straffdomarna.

I 9 kap. av Nehemias bok förekommer en skildring av denna Guds oändliga barmhärthighet med fäderna. Där läsa vi: Våra fäder vordo stolta och halsstyve, så att de icke lydte dina bud och ville icke höra dem och tänkte icke på dina under, som du hade gjort, utan vordo halsstyve och ville i sin genstörtighet tillsätta åt sig en hövitsman för att vända tillbaka till sin trældom (v. 16 f.). Men huru gjorde Gud då? Jo, så här heter det: Men du Gud, du är en förlåtelsens Gud, nådig och barmhärting, långmodig och stor i förbarmande, och du övergav dem icke (v. 17). Således: Gud hade väl kunnat alldeles fördärva och bortkasta dem — men han tänkte på sitt förbund med Abraham, och han var en förlåtelsens Gud, en nådig och barmhärting Gud, långmodig och stor i förbarmande. Huru skulle han då kunna fördärva dem? Men låtom oss läsa vidare: Till och med då, när de gjorde sig en gjuten kalv och sade: Denne är din gud, som har fört dig ut ur Egypten, och när de gjorde stor försmädelse, till och med då övergav du dem icke efter din stora barmhärthighet (v. 19). Ja, det må man väl säga, var en barmhärthighet utan like. Moses hade stigit upp på berget för att taga emot lagens ord av Gud. Under tiden var Israels folk lägrat i dalen nedanför. När nu Moses dröjde, blev folket otåligt och sade till Aron: Aron, upp och gör oss gudar, som gå före oss och leda oss tillbaka till Egypten! Och den stackars Aron föll undan. Han hade icke mod att sätta sig emot dem utan gjorde, som de bådo. Aron, överste-

prästen, Moses egen broder — han gjorde dem en guldkalv. Icke underligt, om Gud hade förkastat folket. Men nej, efter sin stora barmhärtighet övergav han dem icke ens då. Molnstoden vek icke ifrån dem om dagen, heter det vidare, för att ledsaga dem på vägen, eller eldstoden om natten för att lysa dem på den väg, de skulle gå. Du gav din gode Ande till att undervisa dem, och din manna undandrog du icke deras mun, och vatten gav du dem i deras törst. Och i fyratio år försörjde du dem i öknen, så att intet fattades dem; deras kläder blevo icke förslitna och deras fötter svullnade icke (v. 19 f.). Men så kommo de in i Kanans land. Och där blev det icke bättre. Där intogo de fasta städer, anlade brunnar, vingårdar, olivgårdar och fruktträd i mängd; och de åto och vordo mätta och feta och levde i välmakt genom din stora godhet (v. 25). Nu skulle de väl bliva fulla av glädje och tack samt starka i gudsfruktan. Men nej. De blevo tvärtom genstörtiga och satte sig upp mot Gud och kastade hans lag bakom sin rygg och dräpo hans profeter, som förmanade dem för att omvända dem, och de gjorde stora försmädelser. Och du, Gud, gav dem i deras fienders hand, att de förtryckte dem. Men då de i sin nöds tid ropade till dig, hörde du dem ifrån himmelen, och *efter din stora barmhärtighet* gav du dem räddare, som räddade dem ur deras fienders hand (v. 26 f.). Således åter barmhärtighet, stor barmhärtighet, outtömlig barmhärtighet. Men låt oss läsa vidare: När de kommo till ro och åter gjorde, vad ont var i dina ögon, övergav du dem i deras fienders hand, och desse blevo rådande över dem. Men när de åter ropade till dig, hörde du dem från himmelen och halp dem efter din barmhärtighet — hör där igen: *efter din barmhärtighet* — och *det gjorde du många gånger* (v. 28). Du hade fördrag med dem i många år och förmanade dem med din ande genom dina profeter; men då de icke aktade därpå, gav du dem i främmande folks hand. Men *av din stora barmhärtighet gjorde du icke alldeles slut på dem och övergav dem icke. Ty du är en nådig och barmhärtig Gud* (v. 31).

Se där om igen! Han gjorde icke alldeles slut på dem. Han tuktrade dem, han slog dem för att föra dem till besinning. Men bakom allt detta var idel barmhärtighet. Det gällde att rädda det arma folket från att alldeles förgås.

I Ps. 107 läsa vi ungefär detsamma om Guds stora barmhärtighet. Och vi vilja anföra några uttryck därav. Psalmisten säger: De irrade omkring i öknen på öde stigar, de funno ingen stad, där de kunde bo. De hungerade och törstade, deras själ försmäktade i dem. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han räddade dem ur deras trångmål. De skola tacka Herren för hans nåd. De sutto i mörker och dödsskugga, därför att de varit gensträviga mot Guds ord och föraktat den högstes råd. Och han kuvade deras hjärtan med olycka, de stapplade och hade ingen hjälpare. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål; han förde dem ut ur mörkret. De voro oförnuftiga, emedan de hade vandrat i överträdelse, och de blevo plågade för sina missgärningars skull. Deras själ vämjdes vid all mat, och de voro nära dödens portar.

Men de ropade till Herren i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål. Han sände sitt ord och gjorde dem helbrädda och räddade dem från deras gravar.

Ja, sådan är Guds barmhärtighet — en alldeles outtröttlig, outtömlig, oöverbärlig barmhärtighet. Men var Gud en sådan barmhärtig Gud då, så är han likadan nu. Ty han är densamme i går, i dag och desslikes i evighet. Hos honom är ingen förvandling, ingen omskiftning av ljus eller mörker. Såsom du ser honom framträda i de heliga skrifterna, sådan är han ännu i denna dag. Såsom han varkunnade sig över syndare då, så varkunnar han sig över dem nu. Även om de gjort sig förtjänta av att bliva bortstötta, nedtrampade och bortkastade i helvetet, så förbarmar han sig ändå över dem. Och om de aldrig än så många gånger varit upproriska mot honom, förbarmar han sig ändå över dem. När helst de omvända sig och ropa efter nåd, så överflödar hans hjärta av barmhärtighet. Så har han gjort med oss många gånger, så har han gjort med dig många gånger. Och så vill han även hädanefter göra. Den dag skall aldrig komma, då man skall kunna säga: Nu är det slut, nu har Gud upphört att vara barmhärtig.

P. W.

Rom. 5: 10, 11.

v. 10. Vi voro fiender mot Gud, men nu äro vi försonade, så att vi äro vänner och älska Gud. Läs Kol. 1: 21. Denna försoning har skett genom Kristi död, icke då Kristus dog utan genom Kristi död. Att Guds son dött för oss, det var, vad som bröt vår fiendskap mot Gud och försonade oss med honom, så att vi blevo vänner. Och detta skedde då, när vi genom evangelium fingo höra, att Gud älskat oss så, att han givit ut sin son i döden för oss.

Vi skola bliva frälsta. Märk, huru Paulus här framställer frälsningen såsom tillkommande. Att vi blivit försonade med Gud, det är något, som har skett, och grunden därtill var Guds sons död för oss; *frälsningen* däremot är något, som vi ha att vänta, och grunden därtill är, att Guds Son stått upp och lever. Frälsningen är, enligt skriftens språkbruk, den fullkomliga förlossningen från allt ont och den saliga ingången i Guds rike. Denna frälsning är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden (1 Petr. 1: 5). Hon kommer med varje dag närmare (Rom. 13: 11). Hon är trons mål (1 Petr. 1: 9), som Gud bestämt de troende till (1 Tess. 5: 9). Därför utgör hon föremålet för de troendes hopp. (1: Tess. 5: 8), för deras strävan (Fil. 2: 12) och tillväxt i anden (1 Petr. 2: 2). Ty endast om de hålla ut intill änden, skola de vinna henne (Matt. 10: 22, 24: 13). På fyra ställen i Nya Testamentet säges, att de troende *ha blivit frälsta*, nämligen Ef. 2: 5, 8, Tit. 3: 5,

2 Tim. 1: 9. Och detta förklarar aposteln i Rom. 8: 24 så, att de blivit frälsta i hoppet. Sammalunda säger Paulus, att Gud har förhållit de troende (Rom. 8: 30), uppväckt dem från de döda och försatt dem i det himmelska (Ef. 2: 6), ehuru allt detta för dem är tillkommande. Så kan Paulus tala i hoppets överflödande visshet. När han har det osvikliga löftet, så är det för honom, som om han redan hade saken. På samma sätt tala profeterna om tillkommande ting, som om de redan vore fullbordade. Läs t. ex. Es. 53. Även vi begagna stundom samma talesätt, då vi t. ex. om ett barn, som har stora rikedomar att vänta, säga, att det är ett rikt barn. Här gives rikt tillfälle till tillämpningar.

Märk vidare, huru Paulus visar, att en människa måste ha blivit försonad med Gud, om hon skall kunna bli frälst. För dem, som förbliva i sin fiendskap mot Gud, gives ingen frälsning. Allt tal om, att *världen* är frälst, är alltså i uppenbar strid mot Skriftens lära.

v. 11. Men icke det allenast, att vi nu blivit försonade, gör det säkert, att vi skola bli frälsta. Därtill kommer, såsom en ytterligare grund för vår visshet om frälsning, att vi även *berömma oss i Gud* d. v. s. att Gud är vår och vi äro hans. Judarne berömde sig därav, att Gud var deras Gud, och att de voro hans folk. Denna berömmelse grundade sig på ett ord av Gud själv, men var beroende av, att de voro honom lydiga (2 Mos. 19: 5 f.). I ännu högre mening säges det om de troende, att de tillhöra Gud (1 Petr. 2: 9). Läs Joh. 15: 19, 17: 16, Kol. 1: 13.

Genom *Jesus Kristus* hava vi denna berömmelse. Ty *genom honom ha vi fått försoningen*, och genom försoningen ha vi kommit i denna saliga ställning till Gud, varav vi nu berömma oss. Märk, huru angelägen Paulus är att framhålla Kristus såsom den, genom vilken Gud verkar allt, som hör till vår frälsning. Alltsammans är av Gud, alltsammans är genom Kristus, alltsammans vinnes genom tron.

P. W.

En allvarlig sak.

För någon tid sedan erhöj jag ett brev, däri brevskrivaren talade allvarliga ord om de titt och tätt förekommande predikantflyttningarna.

Nu är ju klart, att när en predikant varit en längre tid på en plats, så kan det stundom — icke alltid, men stundom — vara gott både för honom själv och för församlingen, att ett ombyte sker. Däremot är det alls icke gott, att en församling söker slita predikanten från en annan, som haft sin predikant kanske icke mer än ett år eller två, så att han just hunnit växa in i församlingen och dess förhållanden. »Den där församlingen har en bra predikant, som alla tycka om, den ska' vi försöka få över till oss» — det är ett fullt tal eller en ful tanke. Då vore det bättre att säga: »Den ska' vi låta församlingen ha kvar.»

Det är mycket bekymmersamt för en församling att bli berövad sin predikant, just då han kommit in i sin bästa verksamhet. Den blir ock sålunda nästan tvingad att själv försöka rycka predikanten från någon annan

församling. När däremot det förspörjes, att på den eller den platsen ett ombyte önskas, då är det gott, om den församling, som vill ha en predikant, sticker sig emellan. Även där en församling har en mycket god predikant, kunna förhållandena gestalta sig så, att ett ombyte är önskvärt. Man behöver därför alls icke tro, att predikanten icke är bra. Han kan vara alldeles förträfflig.

Ett stort ansvar vilar även på predikanterna, och de böra visserligen allvarligt betänka sig, innan de lämna en församling, som beder Gud att få ha dem kvar. Det ligger något lockande och tjusande uti att få många kallelser. Men där är även en fara. Det kan se ljust ut till en tid. Men tiden går och ljuset blir mattare och mattare. Låt oss ta ett exempel från ett annat område. En tjänarinna, som tjänar länge och troget i ett hus, växer, så att säga, in i familjen, och familjen känner sig ansvarig för henne. Det kan ju hända, att hon av en eller annan giltig anledning till sist anser sig böra flytta. Men har hon så tjänat i — låt oss säga — två eller tre familjer, så känna sig dessa förbundna med henne, och hon har i dem ett stöd. Men en tjänarinna som ständigt och jämt flyttar — för henne känner ingen något ansvar, och när hon behöver ett stöd, så står hon ensam.

Bilden haltar, såsom alla bilder, men i många delar är den tillämplig på predikanter. Och det vore gott, om unga predikanter tänkte därpå. Det är icke sagt, att du får det bättre, för att man t. ex. bjuder dig något hundra kronor mer i lön. Därför ville jag säga till predikanten: »När du kommit till en församling, så gör dig hemma där. Sätt dig in i församlingens och platsens behov. Var församlingen en föresyn i tro, i gudaktighet, i nit. Arbeta troget, såsom ämnade du bli kvar där i allt ditt liv. *Tanken på att snart få flytta gör det omöjligt att arbeta med samma nit och kraft, som om du tänker stanna kvar för att själv få skörda frukterna av ditt utsäde.* Får du sedan en kallelse till en annan plats, så pröva saken allvarligt inför Gud och med församlingen. Du vet i botten, vad du har. Vad du får, det ser du endast på ytan.»

En gammal kyrkoherde, som länge med små inkomster suttit i ett litet pastorat, fick en gång kallelse till ett större och i ekonomiskt avseende bättre. Men han avböjde kallelsen med följande märkliga ord: »Vi ha så gott vatten i brunnen på den här prästgården.»

Synnerligen förkastligt är det, om en predikant reser hit eller dit och predikar och tisslar och tasslar och sålunda söker att tränga undan den predikant, som en församling har, för att själv bli kallad dit. Är någonting viktigt för predikanter att iakttaga, så är det väl plikten att *broderligen stödja* varandra. Vi hava ju all anledning att prisa Gud för, att våra predikanter i det stora hela förstå det. Men undantag givas, och det är av vikt att i tid akta därpå, medan undantagen ännu äro få.

Mycket illa är det också, när en predikant, som har en församling, på ett eller annat sätt låter en annan församling förstå, att han gärna skulle mottaga en kallelse dit, men sedan, om församlingen kallar honom, svarar nej. Han betänker icke, vilka ledsamheter han sålunda bereder den församlingen.

När jag skriver detta, ligger framför mig ett brev, varur följande ord här må meddelas:

»Predikoverksamheten inom denna missionsförening har förut upprätthållits av fast stationerade predikanter, men dessa ha flyttat ifrån orten, fastän det bästa förhållande varit rådande emellan dem och församlingen. Orsaken har varit, att de på den nya platsen erhållit större förmåner och bekvämlighet, bland annat i kommunikationsförhållande. I stället har föreningen en följd av år varit hänvisad till att antaga tillfälliga predikanter. Därunder har missionsföreningen ej erhållit den ledning och vård, som erfordras, emedan predikanterna göra endast kortare besök och kunna sålunda icke erhålla någon grundligare kännedom om församlingens ställning ej heller befatta sig med någon andlig vård om densamma.

Nu hava vi i tvenne år gjort försök att få en fast stationerad predikant, som även skulle taga församlingsvården om hand. Men vi ha därvid ej lyckats erhålla löfte om någon passande därtill.»

Brevskrivaren frågar mig, om jag kan giva församlingen anvisning på någon, som de kunna kalla, någon som hade det *missionssinne*, att han ville stanna i en avlägsen socken och finna sig i varjehanda besvärligheter, villig och glad att få verka Herrens verk.

En mycket ledsam företeelse är det också när en predikant begagnar sin predikantbefattning *bara såsom övergång till att bli något annat*. Nu är det ju sant, att en predikant kan ha misstagit sig om sin kallelse, och då är det ju allt skäl, att han går över på en annan levnadsbana. Så kunna ju även hälsoskäl göra det omöjligt för honom att fortsätta såsom predikant. Där-om är intet att säga. Men när predikanter, som äro fullt kvalificerade, lämna församlingen och gå över på andra banor, lockade av hoppet om större inkomster, då är sådant att djupt beklaga, och det så mycket mer, om deras utsikter på dessa banor bero just på den utbildning, som missionen *alldeles kostnadsfritt* berett dem. Vi ha tyvärr flere dylika exempel. Det vore gott, om var och en sådan gjorde sig själv den frågan: »Skulle jag vara, vad jag nu är, om jag icke fått den utbildning, som jag erhållit i Missionsskolan? Och skulle missionen ha kostat på mig denna undervisning, om den vetat, att jag skulle begagna den så, som jag nu gör? Men om jag icke hade erhållit den, vad vore jag väl nu?»

Detta är samvetsfrågor av mycket allvarlig beskaffenhet. Ty klart är, att när missionen påkostar en ung man tre års fri undervisning och tillika fri bostad, så gör hon icke detta för att utbilda honom till köpman, livförsäkringsagent eller dylikt, utan för att dana honom till en duglig predikant och församlingsföreståndare. Och när han själv mottager dessa förmåner, månne då icke däri ligger ett löfte, att han skall efter den nåd, som Gud giver, egna sig åt missionsverksamheten, tåligt bärande de bördor och underkastande sig de försakelser, som en sådan kallelse har med sig?

P. W.

En bönhörelse.

Att Herren hör bön, och att vi hava en Gud som hjälper dem, vilka med trons tillförsikt vända sig till honom, det är en erfarenhet, som gång på gång bekräftas både till lands och sjös.

Följande händelse, vilken meddelats av en troende sjöman, talar ock på ett uppmuntrande sätt därom.

För många år tillbaka, då ett norskt fartyg låg vid inloppet till engelska kanalen, kom styrmannen en dag in till kaptenen i hans hytt och sade med förfäran målad i sitt ansikte: »Tänk, kapten, vi äga icke mer någon fotogen ombord på fartyget, fatet är läck, och all fotogen har runnit ut!» Kaptenen blev naturligtvis också förskräckt vid denna underrättelse, ty vad det vill säga att styra kurs mot engelska kanalen sent på hösten utan lanternor, det förstår varje sjöman.

Kaptenen var en kristen och hade även en troende timmerman ombord. De blevo ense om, att Herren vår Gud, som styr allting i himmelen och på jorden, också nu kunde sända dem fotogen, varav de voro i så trängande behov. På kvällen efter aftonbönen föllo kaptenen och timmermannen ned på sina knän bredvid varandra i kajutan och bådo innerligen till Gud om hjälp i deras nöd, förhållande honom de löften, han givit i sitt heliga ord. Och när de stodo upp från bönen, voro de båda uppfyllda av en sådan förtröstan till Herren, att han skulle bönhöra dem, att kaptenen gick ut på däck och gav mannen, som höll utkik, samt rorsmannen befallning om, att de skulle noga passa på, om det syntes någon seglare, något vrak eller något annat, som drev omkring på havet. Vädret var något disigt. Följande morgon ropar mannen på utkik: »Ett fat på lå bog!»

Man var icke sen med att taga fram kikaren, och kaptenen och styrmannen turade om med att kika efter fatet, men blevo snart eniga om att det endast var ett tomt fat, varför de fortsatte sin kurs. Men knappt var fatet ur sikte, förrän det kom en riktig ångest över kaptenen, och han sade till styrmannen: »Vi bådo Gud om, att han skulle sända oss fotogen, och nu låter han den måhända driva nästan intill sidan av fartyget, men vi vilja icke en gång räcka ut handen för att taga emot. I detta disiga väder kan man lätt taga fel på en sak, som flyter på vattnet, och ett litet lågt föremål kan te sig högt och stort för våra blickar, då det lyftes upp av vattnet.»

»Klart till att vända», ropar kaptenen med det samma, och strax gjorde fartyget en stor lov. Alla man kikade efter fatet, som de också efter en stunds seglats återigen fingo i sikte, och som vinden var moj, kunde de manövrera fartyget, så att fatet kom alldeles intill sidan av detsamma. En man firades ner och slog en ända ett par varv omkring fatet, vilket låg djupt nere i vattnet och var så övervuxet med snäckskal, att man tydligt såg, att det legat i vattnet ett års tid eller mer. Alla stodo nu i spänd väntan på att få se, vad som var i fatet, och så fort det blivit upphissat på däck, skyndade timmermannen fram med sitt huggjärn samt tog genast i tu med att slå in sprundet. Icke förr hade detta skett, innan en lukt trängde ut ur fatet, som tydligt gav tillkänna, att dess innehåll var fotogen, ren, klar fotogen.

Kaptenen och timmermannen måste strax följas åt in i kajutan för att på sina knän tacka den käre, omsorgsfulle himmelske Fadern för hans underbara hjälp.

»Den, som förlitar sig på Herren, skall aldrig komma på skam.»

Brev från övre Norrland.

Stor vare eder frid i Herren!

Hjärtligt tack för de så mycket välkomna penningarna. För oss äro de ju särskilt välkomna därför, att vi ännu få fortsätta med vår lille käre Bengts fot. Han är nu sövd 31 gånger. Vi resa ned med honom till Luleå lasarett, ibland är det två, ibland tre och ibland är det fyra veckors mellanrum. Det har ju ändå gått ganska bra hittills. Jag hoppas, att det också skall gå så härnäst. Får jag bara vara frisk, så att jag kan sköta mitt kall och jag fortfarande får stå som Sv. Missionsförbundets resepredikant, så går det nog med Guds nåd. Gud vare lov. Hittills har Herren hulpt. Ja, härnäst skall han även hjälpa.

Jag har just avslutat en ganska besvärlig men tillika härlig missionsresa inom övre delen av Råneå socken. Sedan jag rest igenom Degerselsbyarna, hade en gammal broder Selberg i Hvalfräsk lovat, att jag skulle besöka Flygget, Lappträsk och Grundträsk. Dessa byar hade jag icke besökt sedan 19 år tillbaka. Vägen dit är ganska besvärlig. Ovannämnde broder gjorde mig sällskap. Vi hade först att gå 7 km. över berg och i dalar. Komna till Flygget träffade vi där en troende kvinna, som vi togo in i församlingen i Öfverstbyn under mikaelihelgen. Nu fingo vi taga in i hennes hem, fingo mat m. m. Hennes man var så obeskrivligt glad, att Gud fått rädda henne och, som det syntes, grundligt frälsa henne, så att makarna nu voro otroligt lyckliga.

Vi fingo nu låna oss en båt för att ro något över 10 km., men vi måste taga i land på halva vägen, ty vattnet hade frusit till, så att vi i stället för att ro fingo gå efter isen och lämna båten, tills vi skulle resa tillbaka. Under det vi gingo på isen, »dåfvade» vi lake, så att vi hade färsk fisk att bjuda på, när vi kommo fram till Grundträsk. Här lämnade folket sin »kruka» och samlades mangrant. Lärarinnan släppte till både sin skola och sin tid, så att vi fingo fritt förkunna evangelium om vår dyre frälsare Jesus Kristus. Det var icke heller utan frukt, ty några lämnade sig åt Jesus och fingo frid med Gud redan medan vi voro där.

Vi hade beräknat, att resa därifrån dagen därpå, så att vi hade endast två möten där, emedan vi skulle vara tillbaka i Hvalfräsk till kl. 6 e. m. Så voro vi ock rädda, att träsket skulle frysa igen, och vi med vår lånta båt skulle få bli där längre, än vi ville. Emellertid hade vattnet frusit, så att vi fingo arbeta rätt strängt och länge, innan vi kommo ut på rent vatten igen.

Äntligen kommo vi i rätt tid fram, våta och varma, och fingo ett par goda möten i Hvalfräsk.

I dessa stora Degerselsbyar är mycket att göra på

det andliga området. I Öfverstbyn hava vi en liten församling, som är utan predikant. De arbeta likväl, fast det går sakta. Jag har arbetat där tillsammans med dem för uppförandet av ett missionshus. Grunden är nu lagd och en del av virket uppköpt och delvis sågat. Om Gud hjälper dem härnäst som hitintills, kan det hända, att huset innan nästa höst är under tak. Ack, om vi hade en predikant i dessa stora och folkrika byar! Finnes ingen, som vill bli riktig missionär här? I våras gick en varm väckelse genom dessa byar, men när man icke hinner att sköta om på alla ställen, där de äro utan predikant, så förfaller snart allt till världen igen. Det finnes ju, Herren till pris, ännu några få kvar. Ack, att vi kunde få dem att sammansluta sig på något sätt, så att de bleve bevarade. Jag har känt mig nödsakad att arbeta bland dem där uppe för att hjälpa dem, så att de icke dö bort.

Jag har nu gjort en resa genom norra delen av Neder Luleå, där det dock finnes några fria vänner, fast det är svårt att få dem till någon församlingsordning.

Det är mycket ogudaktigt omkring dessa byar, såsom i Skogsån, Brobyn, Vibbyn, Flacken, Edet, Lyden och Notträsk. Jag har på sista tiden, d. v. s. de sista åren, icke verkat något nämnvärt i dessa byar. Men Herrens Ande har stött på mig att börja arbeta mera där. Nu har jag redan börjat och tänker fortsätta till jul. Bedjen för mig, att vi måtte få en väckelse här i ovannämnda byar. I dessa och närliggande byar hade vi de första väckelserna för 25 år tillbaka, och sedan dess har här icke varit någon större väckelse, så att nu tro vi, att det skall bli i vinter.

Herren till pris har jag nu fått igen min hälsa, så att det går lättare att arbeta. Jag var ganska klen i somras. Dock var jag ute söndagligen i verksamhet så när som en söndag, då jag var sängliggande.

Mätte nu Herren giva oss ett välsignelserikt år med liv och väckelse på det andliga området.

Vad tidningarna beträffar skall jag göra allt, vad jag förmår, för dessas spridning. Jag har med stor glädje läst igenom »Ansgarius». Den är i allo mycket intressant.

Många hjärtliga hälsningar vill jag på detta sätt frambära. Vile Herrens rika välsignelse över hela vårt kära Missionsförbund.

Rob. Hübinette.

Brev från Lappland.

Vid vår käre broder sekreterare Sjöholms inspektionsresa här uppe i Lappmarken blevo vi predikanter uppmanade att oftare låta höra av oss. Och jag tror, att vi alla med glädje efterkomma denna uppmaning.

Mitt egentliga verksamhetsfält består av Malå socken samt östra delen av Sorsele. Men utom nämnda socknar har jag även under den tid, jag varit stationerad här, vid olika tillfällen besökt Lycksele, Stensele, Vilhelmina samt Arvidjaurs socknar och därunder enligt den nåd och gäva, jag fått, predikat Kristi evangelium, som är en Guds kraft till frälsning för var och en, som tror. Det kan ju i viss mening sägas vara ansträngande att resa

omkring här uppe, särskilt under vintern, då man ej har råd att åka efter häst utan måste för det mesta gå på skidor och på så sätt taga sig fram. Men det går dock bra, då man är frisk och stark, vilken förmån intill denna dag varit min. Man skulle aldrig känna sig modlös eller modfärdig, om de synliga frukterna av ens arbete bleve så stora, som man önskade. Dock, Gud vare lov, så mycket ha vi sett, att arbetet ej varit förgäves. Och när den dagen kommer, då allt skall bliva uppenbart, skola vi säkert få se kärvar, vunna för den himmelska ladan, om vilka vi ej här i tiden hade någon aning.

Under den sist gångna tiden har jag besökt olika byar inom mitt verksamhetsfält. Och det har varit en glädje att se, hur gärna människorna samlats för att höra det gamla men dock alltid nya ordet om Jesus och hans nåd. Allt mer och mer synes den rädsla och fördom försvinna, som förr varit rådande, så att de nu utan fruktan ja, med glädje, samlas omkring Guds ord, när tillfälle därtill gives.

Gud skall hava tack för vad som är, och hans skall äran vara i fortsättningen. Jag känner det stort att få vara ett av Herrens ringa vittnen häruppe, och dyrbart är det att veta, ja till och med ibland erfara, att man av bedjande vänner är buren på förbönens armar inför vår Gud. Glömmen oss ej häruppe i fortsättningen.

En fridens hälsning till alla Jesu vänner.

Eder ringe broder i Herren
S. R. Hellgren.

Fårträsk, Malåträsk.

Tänkvärda yttranden av friherre Adolph Knigge, tysk författare för över 100 år sedan.

Vik aldrig ifrån dina grundsatser, så länge du erkänner dem för riktiga! Att göra undantag är ganska farligt och leder alltjämt vidare ifrån smått till stort. Har du således en gång på goda skäl föresatt dig att icke dricka vin o. s. v., så bör ingen dödlig kunna förmå dig att avvika ifrån din föresats, så länge grundanledningen därtill ej förfallit! Var stadig och fast i dina beslut; men akta dig för att för hastigt antaga något till grundsats, innan du övervägt dess lämplighet för alla möjliga händelser, och ivra icke envist för småsaker! Handla vid alla möjliga tillfällen konsekvent! Föreskriv dig en levnadsplan, och vik icke en hårsman därifrån, om den ock vore i flera avseenden stridande emot allmänna bruket! Du skall väl då en tid bortåt bli ett ämne för sällskapssladdret och förtälet. Men till sist skola belackarne tystna, lämna dig i fred och giva dig sin högaktning. Över huvud taget vinner man alltid på att vara ståndaktig samt med försiktighet och mod följa den plan man utstakat för sitt förhållande. Det förhåller sig med grundsatser såsom med vart och ett annat ämne, varav något förfärdigas: det bästa beviset för dess godhet är: att det är varaktigt. Och

i sanning, om vi rätt noga vilja utforska orsakerna, varföre rättvisa ej vederfares en mans ädlaste handlingar, så skola vi ofta finna, att allmänhetens misstroende till renheten och ändamålet av dessa handlingar beror därpå, att de icke tyckas överensstämma med den mannens karaktär, sådan den framträder i hans övriga gärningar.

C. M. Johansson.

Ett utslag av Uppsala Domkapitel.

Uti en till Domkapitlet ingiven skrift hade Gottfrid Öster från Lilla Myrstugan i Vendels församling anmält följande: Han vore född den 2 sept. 1885 och av lekman döpt den 28 okt. 1898; för vinnande av rätt till inträde vid seminarium hade han hos kyrkoherden i församlingen anmält sig till konfirmation, men hade kyrkoherden vägrat konfirmera honom, därest han icke av kyrkoherden mottoge nytt dop. Nu anhöll Öster om upplysning, huru han skulle förfara för att få sin önskan att bliva konfirmerad uppfylld. För sitt samvetes skull ansåge han sig icke kunna mottaga något omdop.

Med anledning härav infordrade Domkapitlet kyrkoherdens förklaring, som huvudsakligen innehöll, att då det skedda dopet icke var nöddop, så borde det icke som rätt dop anses. Därefter beslöt Domkapitlet att såsom svar å den gjorda förfrågan göra det uttalandet, att Domkapitlet, under förutsättning att Öster blivit döpt i den treenige Gudens, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn, med Guds ord och rent obemängt vatten, varom Domkapitlet visserligen ej hade anledning hysa tvivel, helst som Öster själv därom syntes vara förvisad, men varom handlingarne emellertid icke innehölle någon upplysning, funne nytt dop icke böra för Östers konfirmation förekomma, dock att Domkapitlet icke ville med detta tvinga pastors samvete.

I detta uttalande, som skedde den 19 juli 1907, har Domkapitlet öppet erkänt ett lekmanadop vara ett rätt, kristligt dop, utan avseende på om det vore nöddop eller icke. Men å andra sidan ligger i dess svar en allvarlig erinran emot det mindre välbetänkta sätt, varpå den predikant förfarit, som döpt Öster, då han icke i ett ordentligt dopbevis givit klart besked om, huru vid dopet tillgått. Detta må tjäna alla lekmanapredikanter, som förrätta dop, till maning att iakttaga allt, vad till god ordning hör. Svenska Missionsförbundet har utgivit tryckta formulär för dopbevis, och det vore gott, om predikanter ville begagna sig av dem, på det att ingen tvekan efteråt måtte förekomma om dopets riktighet.

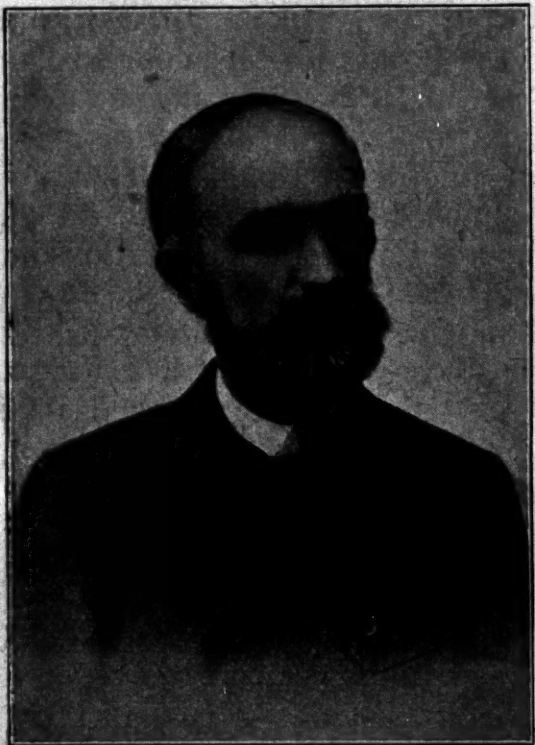
Till sist beder jag att få till predikanterna ställa en broderlig uppmaning. När i prediken eller förrätten dop eller hållen nattvard, så vinnläggen eder om att iakttaga ett i allo värdigt sätt, såsom Paulus förmanar: Låten allting ske anständigt och i ordning (1 Kor. 14: 40). Må vi icke inbilla oss, att slarv är detsamma som frihet eller frikyrkighet. Det är sant, att former icke äro detsamma som liv, liksom kläderna icke äro det-

samma som kroppen. Men det är dock icke likgiltigt, huruvida kroppen är ordentligt eller slarvigt klädd. Och så är det alls icke likgiltigt, huruvida heliga handlingar ske på ett heligt eller — jag hade så när sagt — lättfärdigt sätt. Om predikanten icke är noggrann i detta avseende, så får han alls icke undra på, att allvarliga kristna, även om de äro aldrig än så frikyrkligt sinnade, rygga tillbaka och vända sig åt annat håll. Det är ett behov för varje allvarlig kristen, att heliga och högtidliga handlingar skola ske på ett heligt och högtidligt sätt.

P. W.

Fr. Engelke.

I den gamla goda tiden, som det heter, var det vanligt, att man vid sammankomsterna ibland föreläste ur någon bok, postilla eller tidskrift. Sedan Pietisten

Fr. Engelke.

tillkommit med sina uppbyggliga ledande artiklar, användes den ofta därvid. I missionssalen Valhalla i Stockholm föreläste då bland andra en ung man, ritläraren Fr. Engelke. De, som hade förmånen att vara med vid dessa föreläsningar, berätta, att E. icke nöjde sig med att läsa innantill, utan att han långa stycken »läste mellan raderna». Detta gjorde han emellertid på ett sådant sätt, att åhörarna blevo i högsta måtto uppbyggda, såväl av det Guds ord, som lästes ur Pietisten,

som av det som lästes mellan raderna.

Det är denna kära bekantskap från mer än 30 år tillbaka, som Pietisten i dag presenterar för sina vänner. I början av 1870-talet var Engelke en gärna hörd och mycket verksam talare i huvudstaden. Redan 1876 flyttade han till Halmstad såsom ritlärare vid därvarande högre Allmänna läroverk. Även här använde Engelke alla sina lediga stunder i missionens tjänst. Där behovet påkallade det, grep alltid Engelke villigt in och tjänade med sin gåva. Under åren 1896—1898 var han t. o. m. Halmstads missionsförenings föreståndare.

Om Engelkes verksamhet i Halmstad och Halland för övrigt säger hans biograf, att den ej kan överskattas. Redan från sitt första inträde där arbetade han outtröttligt med ordets predikan, ledningen av söndagsskolan, bland sjömän och ungdom, alltid utan lön. Nästan varje vecka predikade han å lärummet för sjömän till stor välsignelse. År 1890 bildade han en K. F. U. M.-före-

ning i Halmstad, vilken ock varit till välsignelse för icke så få unga män.

Engelke var ock en flitig författare av andliga sånger, uppbyggelseartiklar för tidningar och tidskrifter, textutredningar för söndagsskolan m. m., alltid under det välkända märket Fr. E. För söndagsskolans räkning gjorde han vidsträckta missionsresor i landet.

I det mörka Halland stötte emellertid den eldige och framgångsrike Engelke emellanåt på allvarligt motstånd från prästernas sida. I Halmstad blev han sålunda inkallad till förhör inför stadens pastor. Denne trodde väl icke, att utgången skulle bliva den, att Engelke bevisade det berättigade uti det enskilda nattvardsfirandet både enligt Guds ord och kyrkans handbok, vilka förutsätta, att endast Jesu lärjungar skola deltaga i nattvarden, varjämte han påvisade, att kyrkolagens föreskrifter om kyrkotukt ej följdes. Resultatet blev alltså, att de troende endast fingo bekräftelse på rättmätigheten av det steg, som de tagit.

I en landssocken tog sig en präst före att vid ett tillfälle uppläsa det gamla konventikelpakatet, varvid han dock ändrade datum och konungens namn, så att det var Oscar II, som fick gälla för lagens upphovsman. Halmstads missionsförenings styrelse sände då en deputation till prästen och förelade honom att återtaga och annullera den gjorda uppläsningen, i annat fall skulle han anmälas för förfalskningsbrott. Prästen blev rädd och kungjorde nästa söndag, att det upplästa paketet längesedan upphört att gälla. Detta bidrog emellertid att stärka förtroendet för missionen, och det, som var avsett att skada, blev i stället till frömma för Guds sak.

Engelkes enskilda liv som kristen var i hög grad varmt och innerligt. Bönestunderna i hans hem buro vittnesbörd om den djupaste vördnad inför Herren och den innerligaste lycka och glädje i Gud. Hans hänförelse i dessa ögonblick var underbar och förgätes aldrig av den, som någon gång haft förmånen vara närvarande därvid. Ofta besökte han de troende i deras hem och delade då alltid de andliga gåvorna med dem. Med sitt ovanligt älskliga väsen vann han oemotståndligt allas hjärtan.

Engelke, som var född den 14 september 1848, avled i tron på sin Frälsare den 7 juli 1906.

J. Nyren.

God prøvosten.

»Huru skall jag veta, om jag haft välsignelse av det Guds ord jag hört?» Med dessa ord vände sig en man till en lärare i församlingen. Denne svarade: Det kan jag icke säga. Men jag vet, huru jag skulle kunna veta, om jag blivit välsignad av ordet eller icke. Om min hustru finner, att jag är en bättre man, om mina barn och tjänare finna, att jag är en bättre fader och husbonde, om mina bröder i församlingen finna, att jag är en mer nitisk församlingslärare, och om människor i allmänhet finna mig mer villig att hjälpa och göra det goda — då vet jag, att jag av Guds ord fått välsignelse.»

Svenska Missionsförbundets Expedition,

77 Drottninggatan 77.
STOCKHOLM.

Allm. telefon 4634 & 7415. Rikstelefon 8525.
Inregistrerad telegrafadress: »Förbundet, Stockholm.»

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m.
till 3 e. m.

Pietisten,

**Svenska Missionsförbundets organ för dess
inre mission,**

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad.

Prenumerationspriset för 1908 är 1: 50 på posten
och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras.
11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m. adresseras till **Svenska Missionsförbundets Expedition.**

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde **noga** angivas, att det är till **Svenska Missionsförbundets mission.** När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla **hednamissionen**, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningsbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Svenska Missionsförbundets vilohem, Rättvik.

Friskt och skönt beläget på stranden av Siljan.

Präktiga verandor, inklädda med glas.

Vattenledning. Badrum.

Hålles öppet året om för inackorderingar under längre eller kortare tid till billiga priser.

Under vintern åkning med kälke och skidor.

Predikanter och missionärer äga företräde.

Närmare upplysningar lämnas av föreståndaren eller av Missionsförbundets Expedition.

Nyårshälsning. Då härmed första numret av Pietisten utgår för 1909, vilja vi begagna tillfället att sända alla dess läsare en hjärtlig och varm nyårshälsning. Vi önska Eder alla en god och lyckosam fortsättning av det år, som nu börjat. Må vi alla under detsamma fostras för himmelen och dragas allt närmare vår Gud och Frälsare. Må året på samma gång bliva ett verkligt missionsår med flitigt, troget arbete och rika, stora skördar.

Ett tack till | I anledning av årsskiftet ha vi från många våra vänner. | av våra vänner och understödjare fått mottaga de allra hjärtligaste hälsningar och lyckönskningar för det nya året. De ha önskat och nedbedit över Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet all Guds välsignelse. Alla dessa brev och hälsningar ha vittnat om den kärlek och det intresse, varmed tusentals vänner omfatta det verk, som Gud givit oss att utföra.

Då det är omöjligt för oss att i särskilt brev till var och en uttrycka vår tacksamhet härför, ha vi på detta sätt velat göra det. Må Herren rikligen välsigna Eder och oss och allt sitt verk.

Annandagens | Vi äro nu om dagarna i den lyckliga insamling. | ställningen att få mottaga medel från skilda håll, insamlade under annandag jul. Huru resultatet blir, jämfört med föregående år, kunna vi ännu icke säga. Men av allt att döma synes det bliva ganska gott. Från några platser är det något mindre än under föregående år, men från andra håll åter mera.

Må Herren välsigna de insamlade medlen och hjälpa oss att på ett rätt sätt förvalta dem.

Det lilla sånghäftet | Detta lilla sånghäfte är just nu »Låtom oss sjunga!» i dagarne färdigt att expediera. Visserligen har det på grund av de många helgdagarna och mycket arbete blivit något försenat, men då dess utgivande blev sent beslutat, hade vi icke beräknat att få det färdigt förrän just denna vecka.

Må det nu få tjäna sitt syftemål.

Skånes missionssällskap höll halvårsmöte i Hesselholm den 29 och 30 dec. Första dagen hölls konferens med styrelse, predikanter och ombud. Bland beslut, som av konferensen fattades, må nämnas, att *årsmötet* hålles i Vinslöf och Vanneberga den 22, 23 och 24 juni, och beslöts att till detsamma kalla lektor P. Waldenström, pred. Sam. Johansson och en av de hemmavarande missionärerna. Styrelsens förslag att från och med den 1 januari 1909 höja de ordinarie predikanternas löner med 100 kr. per år godkändes av konferensen. Styrelsen fick dessutom rätt att, då omständigheterna det påkalla, ytterligare något höja lönen för några av dem.

Konferensen beslöt kalla predikant David Holmgren, Helsingfors, och att för mån. juni—augusti 1909 kalla missionseleverna Vilh. Karlsson, Arvid Jönsson och Otto Svenning vid Missionsskolan på Lidingö. Dessutom kallades evangelisten Joh. E. Persson, Ryd, och f. d. lantbrukaren Bengt Persson, Mjellby, att under vintermånaderna resa i sällskapets tjänst.

Under flera år har sällskapet bedrivit en välsignelserik verksamhet på mörka orter. Inom Skåne finnes ännu över 200 socknar, där ingen eller litet missionsverksamhet bedrivs. Under vintern skola pred. Oskar Liljenberg och evangelisterna Alfr. Nilsson, Nils Olsson och Hj. Johansson resa två månader i sydöstra Skåne och två i trakten av Lund och Sjöbo. Konferensen beslöt att för denna verksamhet hålla en *böne- och offerdag* den 25 mars varje år.

Utom ovannämnde bröder har sällskapet 7 eller 8 evangelister ute i verksamhet på sitt missionsfält.

Från många platser hade ingått begäran att för någon tid under vintern få egen predikant. Dessa ansökningar kunde endast delvis beviljas. Vinslöf, Vanneberga och Arslöfs friförsamlingar hava begärt att under första halvåret 1909 få egen predikant. Denna begäran bifölls av konferensen.

Pred. Hj. Olsson skall under mars hålla *bibelskola* i *Matteröd* och skollärare J. Nilsson i *Vinslöf* under februari. Evangelisten G. W. Larsson skall under maj och juni verka bland betfolket i Skåne på kallelse av Skånes kristl. Ungdomsförbund.

På e. m. första dagen och hela andra dagen hölls offentligt möte med predikningar och missionsföredrag av predikanterna N. Hall, J. Svensson, kandidat Axel Andersson, kyrkoherde Karlberg och missionärerna K. A. Fernström, B. E. Rydén och C. N. Börrisson.

Under mötet inflöt emellan 2,000 och 3,000 kr. för sällskapets verksamhet.

Arvika missionsförening höll måndagen den 28 dec. sitt årsmöte. Detta inleddes med predikan av pred. Alfr. Larsson från Karlstad över Uppb. 5. Därefter talade pred. Fryksén över 1 Petr. 4: 7—11.

Av uppläst statistik framgick, att församlingens med-

lemsantal under det gångna året ökats med 8 medlemmar och nu utgjorde 526.

Till Värmländska ansgariiföreningen beviljades 150 kronor.

Avskedsfest för predikanten G. Hjelm hölls av Skönviks brödräfsamling i Salemskapellet, Gångviken, söndagen den 27 dec.

Festen öppnades av församlingens v. föreståndare, C. A. Björklund, varefter distriktsföreståndare Aug. Johansson m. fl. höllo tal.

Pred. Hjelm har varit predikant i Skönvik något över 5 år. Han har nu flyttat till Bollnäs.

Predikanten L. Rodén i Torsåker har antagit kallelse till predikant för Hedemora missionsförening. Rodén avflyttar till sin nya verksamhetskrets våren 1909.

Pred. Gust. Johansson i Enviken har antagit Folkärna missionsförenings kallelse att bliva dess predikant. Platsen tillträdes första nästkommande februari.

Gylle missionsförening i Skåne har till predikant och föreståndare kallat pred. Axel Andresén i Elmhult, som antagit kallelsen och tillträder platsen nästa februari.

Nyinvigt missionshus. Söndagen den 20 sistlidne december invigdes i Tågarp i Farstorps socken, Kristianstads län, ett nytt missionshus. Invigningstalet hölls av distriktsföreståndaren O. N. Thomson, Kristianstad, varjämte under dagens lopp tal hölls av flere talare. Dessutom utfördes sång, musik m. m.

Huset, som är uppfört av friförsamlingen på platsen, kostar nära 4,000 kr. Det innehåller en samlingslokal med sittplatser för omkring 200 personer och en mindre för enskilda sammanträden samt rum och kök för vaktmästare.

I Ekeby, Roslagsbro, invigdes söndagen den 20 december ett nytt, trevligt missionshus, det fjärde i Roslagsbro socken. Huset innehåller en stor sal med omkring 300 sittplatser och en bostadslägenhet på ett rum och kök samt en mindre sal. Distriktsföreståndare L. W. Nordqvist, predikant Lindén från Norrtelje m. fl. medverkade under invigningshögtiden. Med stor uppmärksamhet och stillhet åhördes föredragen av menigheten, som till sista plats fyllde missionshuset.

Välkomstfest hölls av Kramfors friförsamling för deras nye predikant, Manfrid Johansson, söndagen den 11 dec. Församlingsföreståndaren, K. J. Andersson, hälsade honom välkommen. Sedan predikade broder Johansson inför en talrik, uppmärksamt lyssnande publik. Därefter hölls tal av J. Alberg och E. Holmberg. Till sist avslutades med bön av grosshandlare N. Damstedt från Brunnö. Under hela festen var en god och stämningsfull ande rådande.

Avesta missionsförening hade söndagen den 3 jan. sitt årsmöte. Av års- och revisionsberättelsen framgick, att verksamheten i alla avseenden gått framåt. 10 nya medlemmar ha under året ingått i föreningen. Medlems-

antalet är nu 152. Inkomster och utgifter balansera på en summa av 6,200 kr., varav 3,300 kr. använts till avbetalning av skulden på Missionskyrkan. Styrelsen beviljades full och tacksam ansvarsfrihet och återvaldes i likhet med övriga funktionärer. Mötet, som var talrikt besökt och präglades av frid och bästa samförstånd, avslöts med ett varmt bönemöte.

Årsfest hölls av Stuguns friförsamling i missionshuset i Stugun nyårsdagen med början kl. 4 e. m. Festen var talrikt besökt. Sedan de närvarande hälsats välkomna, hölls missionsföredrag av J. O. Häggström över Uppb. 2: 1—5. Härefter lästes års- och revisionsberättelserna. Under året har församlingen haft i inkomster och utgifter kr. 954: 73. Kapitalbehållningen utöver skulderna är kr. 3,569: 87.

En vacker hyllning ägnades ordföranden i Lidköpings Immanuelsförsamling, direktör *Aug. Hemberg*, på hans 50-årsdag tredjedag jul. På morgonen uppvaktades han i sitt hem av sångföreningen, som sjöng en för tillfället författad sång. Under dagens lopp anlände en mängd lyckönskningstelegram från vänner och bekanta från skilda delar av landet. På aftonen var te-supé anordnad i *Immanuelskyrkan*, som för tillfället var festligt prydd. Där hälsades högtidsgästen varmt och innerligt genom avsjungandet av sången 608, varefter pred. L. M. Ödkvist tolkade sin och de närvarandes välönskningar till 50-åringen och överlämnade åt honom en textad tacksamhetsadress såsom uttryck för församlingens innerliga tack för lång och gänerik verksamhet i dess tjänst. Herr H. har länge varit församlingens ordförande och därjämte ofta tjänat med Guds ords predikan, särskilt de tider, då församlingen varit utan predikant.

Den mest hjärtliga och broderliga stämning rådde hela tiden under det trevliga samkvämet, som omväxlade med sång och musik, körsång, solosång och korta tal. Säkert skall det lämna ett ljuvt och varaktigt minne icke blott för högtidsgästen utan för alla, som hade tillfälle att deltaga i densamma.

Predikanten Hjalmar Ekman, Ljusdal, har antagit Skönviks brödraförsamlings kallelse att bliva dess predikant.

"Skulden betald."

Skulden på *Järlåsa* missionshus betaltes vid årets slut. Dock står missionshuset på ofri grund (50 års besittningsrätt). Men missionsvännerna därstädes hoppas att få friköpa tomten.

Kullerstad, missionsförening hade den glädjen att vid sitt senaste årsmöte kunna anteckna: Skulden betald.

Föreningen äger nu ett missionshus inrymmande en sal jämte 2 rum och kök samt ett hus inrymmande predikantbostad på 3 rum och kök samt 4 rum till uthyrning. Offervilligheten bland vännerna har varit mycket stor och vittnar om verkligt intresse för missionen.

Betlehemskyrkan, Örebro.

Söndagen den 20 december invigde Örebro Brödraförsamling sin andra samlingslokal »Betlehemskyrkan».

Invigningsgudstjänsten, som tog sin början kl. 10,30 f. m. i närvaro av en åhörareskara, som till trängsel fyllde kyrkan, inleddes med hälsningstal av församlingens ordförande, byggmästare P. Eriksson, varefter predikant E. F. Holmstrand talade över Es. 57: 15. Det egentliga invigningstalet hölls av distriktsföreståndaren pastor E. Ungerth över Matt. 2: 6 m. fl. ställen, varefter han förklarade kyrkan invigd för sitt heliga ändamål och nedkallade Guds välsignelse över det helgade rummet och den verksamhet, som där komme att utövas, att den måtte bliva Guds namn till mycken ära och många själar till frälsning. Efter honom predikade predikant Th. Jansson över dagens högmässotext, Joh. 5: 31—39.

På e. m. kl. 4 predikade länsföreningens reseombud, E. Nilsson, över 1 Joh. 1 kap., G. A. Nyström över Ps. 33: 13—22, E. Lundblad över Ps. 119: 54 och godsägaren L. J. Larsson över Matt. 15: 29—31. Därmed voro de anslående och synnerligen uppbyggliga invigningshögtidligheterna i Betlehemskyrkan slut.

Vasakyrkans sångkör och musikförening, som mellan föredragen utförde flere för tillfället lämpliga sånger, bidrogo i hög grad till att förhöja stämningen.

Kl. 8 på kvällen hade församlingen anordnat fest i Vasakyrkan för medlemmarne och inbjudne, varvid förutom tal, sång och kaffeservering som förekom, församlingens ordförande lämnade följande redogörelse för församlingens utveckling och det nu fullbordade byggnadsföretaget:

Örebro Brödraförsamling har under sin cirka 40-åriga tillvaro utvidgat sin verksamhet ganska avsevärt. Ifrån att på 1870-talet vara endast några få, som hade sina möten i små anspråkslösa lokaler, äger den numera ett medlemsantal, som närmar sig 700-talet. Nu äger den två kyrkor med ett värde av omkring 100,000 kr., två predikanter och i övrigt en väl ordnad verksamhet bland barn och ungdom och bland sjuka och fattiga. Den offrar numera ungefär 12,000 kr. årligen för missionen hemma och ute på hednafälten.

År 1874 beslöts att inköpa det gamla bönehuset vid Köpmangatan, där nu Frälsningsarmén har sin lokal. Den 7 aug. 1882 anslöt sig församlingen till Svenska Missionsförbundet. Den 4 mars 1889 köptes tomten till Vasakyrkan, och året därpå byggdes och invigdes kyrkan. Den 9 okt. 1904 beslöts att för ett pris av 5,000 kr. inköpa kv. 75 på Öster vid Sturegatan och Skebäcksvägen för att där sedermera uppföra en andra predikolokal. Under åren 1905—1906 var byggnadsfrågan uppe flere gånger, men någon enighet om detta byggnadsföretag kunde ej uppnås förrän den 26 aug. 1907, då församlingen beslöt anställa en provteckning bland medlemmarne för att få utrönt, om ett mera allmänt intresse förefanns inom församlingen för företaget. Efter endast en månad kunde styrelsen meddela församlingen det glädjande resultatet, att redan över 15,000 kr. tecknats för kyrkobyggnaden på Öster. Församlingen beslöt då den 21 okt. samma år att låta uppföra

den nu invigda Betlehemskyrkan. Kostnaderna för denna byggnad komma på cirka 38,000 kr., därav 5,000 kr. för tomten, 25,000 kr. för själva huset, 3,000 kr. för gas, 1,000 kr. för vatten, 1,500 kr. för bänkar och möbler och 2,500 kr. diverse, eller tillhopa 38,000 kr.

Predikanter, som tjänat församlingen sedan 1870-talet, ha varit hrr Englund, Bergström, L. J. Larsson, C. W. Gillén, A. Hultkrantz, E. F. Holmstrand och Th. Jansson. Länsföreningens ombud jämte pastor Ungerth ha också villigt vid många tillfällen tjänat församlingen. L. J. Larsson var predikant i församlingen, då Vasakyrkan byggdes och invigdes.»

Den nya kyrkan, som är uppförd av tegel, är byggd i s. k. Målarstil efter ritning av arkitekten Renhult och uppförd av byggmästare C. R. Ekström. Den rymmer ungefär 600 personer och gör både in- och utvändigt ett mycket tilltalande intryck.

Invigningsdagen var högtidlig, och Guds Ande kändes vara oss mycket nära. Måtte Gud välsigna den nya kyrkan och den verksamhet, som där kommer att bedrivas, till hans namns ära och själars frälsning.

E. F. Holmstrand.

Evangelistkursen i Örebro.

Årets evangelistkurs i Vasakyrkan i Örebro avslutades den 12 dec. Den har pågått sedan den 1 nov. och varit besökt av 33 elever utom några, som deltagit endast i den söndagsskollärarekurs, som även i år hållits på lördagarna. Eleverna ha varit från skilda trakter av landet, från Norr- och Västerbotten, Ångermanland, Helsingland, Gestrilands, Dalarne, Västmanland, Nerike, Södermanland, Östergötland, Västergötland och Småland. De hava nu också blivit skingrade åt alla håll. Några hava återvänt till hembygden för att verka där, men rätt många hava vi ock fått sända ut till andra, företrädesvis mörka platser eller dit, där det ej finnes stationerade predikanter.

Undervisningen har pågått efter samma plan som förut och varit delad mellan br. Ungerth och under-tecknad så, att vi på f. m. haft två timmar var och på e. m. två timmars talövning, då vi varit närvarande båda. Undervisningen har sålunda pågått 6 timmar dagligen. Jämte den övning, eleverna fått under talövingarna, hava ock talrika offentliga möten anordnats såväl söndags- som vardagskvällar, vid vilka de fått deltaga med predikan, vittnesbörd, bön och sång. Dessa möten hava varit mycket sköna och uppbyggliga. De hava också varit mycket värderade av vännerna och av dem flitigt besökta. Utom det att eleverna fått på detta sätt deltaga i och tjäna verksamheten i staden, hava många av dem på söndagarna varit utsända till olika platser i trakten häromkring för att predika.

Det är en utomordentlig Guds nåd att få hava en sådan skara unga, intelligenta, gudfruktiga och livliga män om hand några veckor. Man föryngras själv ibland dem, och för verksamheten bland både barn och äldre har det en stor betydelse. Om man finge hava all vår troende ungdom om hand på samma sätt en tid och

undervisa den i Guds ord samt öva den i andlig verksamhet, skulle det helt säkert på ett alldeles utomordentligt sätt höja det kristna församlingslivet. Om blott bibelskoleiden sloge bättre och fullständigare igenom, vore mycket vunnet. Men när kommer den dagen? Att evangelistkurserna fylla ett verkligt behov, det synes framgå av de många ansökningar, som inkommit om att få evangelister för längre eller kortare tid under vintern, och därav, att mycken välsignelse följt dessa unga anspråkslösa vittnens arbete ute i bygderna. Därtill kommer, att vi haft glädjen att få rekommendera rätt många av dem till vår kära Missionsskola för att vidare utbildas för arbetet i Herrens vingård, antingen hemma i vårt land eller ute på hednamissionens fält. Vi hoppas, att ej så få skola komma dit även från denna kurs.

Då idén om anordnandet av evangelistkurser först fördes på tal, var Ungerth en av dem, som varmast ivrade här för. Förslaget rönt då ej någon uppmuntran utan betraktades med ej så litet misstro. Nu har dock idén brutit igenom, och dylika kurser anordnas nu litet varstades i landet. De behövas ock, ty efterfrågan på evangelister är alltid större än tillgången. För egen del har jag haft mycken välsignelse av alla de kurser, jag fått arbeta i, från den första på Sandö i Ångermanland, som räckte i fjorton dagar, och till den nu senast avslutade, och ju längre jag får vara med, ju mera kära bliva de för mitt hjärta. För undervisningen i söndagsskolkursen på lördagarna har skollärare C. Gustafsson från Eker varit anställd.

Samma dag kursen avslutades, hade församlingen här anordnat en synnerligen angenäm fest, vid vilken kursens lärare sade eleverna några hjärtliga avskedsord var, och församlingens ordförande frambar församlingens tack till eleverna för deras arbete till församlingens uppbyggelse. Elevernas tack till lärare, församlingen, värdfolk och kyrkans vaktmästare framfördes av eleven Söderberg, som också å elevernas vägnar överlämnade en fruktskål av oxiderat silver till var och en av lärarne samt en grupp fotografi av eleverna.

Festen var talrikt besökt och synnerligen trevlig, ehuru det nog märktes av de många vittnesbörd, eleverna nu avlade, att det var påkostande att skiljas från såväl lärarne som kamraterna. Endast en kvinnlig elev har deltagit i hela kursen. Hon ämnar, om Gud vill, egna sig åt yttre missionen.

De nu utsända eleverna hava gått till följande platser: A. Andersson till Eker och Kil, Berglund till Bergsjö, Blomqvist, Fjugesta och Brottorp, C. Gustafsson, Näsby och Fellingsbro, Hallin, Hjulsjö, Hansson, Järnboås, G. Johansson, Björkvik, J. Johansson, Vekhyttan, Johnsson, Ringkarleby och Glanshammar, Jakobsson, Lugnvik, Ångermanland, A. Larsson, Skedevi, Norström, Torshälla, Nylin, Harmånger, Söderberg, Kumla, Ålander, Taxinge Turinge, Söderlund, Mölnbo, Ögren, först till Skedevi och sedan till Forsbacka.

Så äro de utplanterade. Gud välsigne dem. Övriga elever ha återvänt till hembygden. Må Gud välsigna även dem.

Örebro den 23 dec. 1908.

E. F. Holmstrand.

Allmän ev.-lufersk konferens skall, enligt beslut av den senast hallna allm. ev.-lutherska konferensen i Hannover, äga rum i Uppsala om två år.

Kapellinvigning vid Johannelund. Kapellet vid Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Missionsskola i Johannelund invigdes söndagen den 29 nov. Akten förrättades av ärkebiskop Ekman, assisterad av sex prästmän. Efter invigningen hölls högmässa med predikan av ärkebiskopen.

Samtidigt invigdes en av forna elever vid Missions-skolan skänkt klocka och klockstapel.

Sekreteraren i det kristliga världsstudentförbundet, mr John Mott, kommer att besöka Nordens universitet i början av detta år. Han besöker Uppsala antagligen 5—10 febr.

Ett hundraårsminne. Den 29 nov. hade hundra år förflutit, sedan lutherska kyrkan i Paris blev officiellt erkänd av franska regeringen. Med anledning härav mottog konung Gustaf under sitt besök i Paris i audiens några av konsistoriets medlemmar, varvid pastor Weber överräckte till konungen ett i praktband inbundet exemplar av det arbete, som konsistoriet med anledning av jubileet utgivit. I ett kort tal erinrade han om, att den evangelisk-lutherska kyrkan i Frankrike hade haft de svenska konungarnes beskydd att tacka för, att den kunnat leva sig fram till 1808 och då bli officiellt erkänd.

Konungen tackade med några enkla och hjärtliga ord.

Själva jubileumsdagen firades med en högtidlig gudstjänst i lutherska kyrkan vid rue Chauchat, där den svenska församlingen i Paris nu har sina gudstjänster.

Svenska flaggor svajade i broderlig förening med trikoloren i det fransk-lutherska templet. Svenske ministern, greve Gyldenstolpe, hade efterkommit inbjudningen att övervara jubileet.

De franska luteranerna utmärka sig för en puritansk enkelhet, som i deras kyrka tar sig uttryck i frånvaron av alla tavlor eller konstverk. Kyrkans kor är endast prytt med en mindre skulpterad bild av Krisus på korset. Högtidstalet hölls av lutherska konsistoriets i Paris president, pastor Weber. Det var en resumé av den franska lutherska kyrkans historia, vari talaren i varma ordalag erinrade om hans trosfränders skuld till Sverige från gångna tider, om Gustaf Adolf, vars ambassadör i Paris från 1626 tog de franska luteranerna under sitt beskydd i en tid, då de jagades och förföljdes, då deras lik skändades, då intet lagligt äktenskap kunde ingås mellan protestanter och då deras barn saknade arvsrätt. Svenska ambassadkyrkans ministerialböcker voro de enda, i vilka franska protestanter kunde få sina äktenskap, sina dop m. m. med laglig verkan antecknade. Det fanns nämligen en konvention mellan Frankrike och Sverige, enligt vilken svenska ambassadpredikantens ämbetsanteckningar legaliserades av franska regeringen.

Jesu makt att förlåta synder.

Text för den 17 jan. 1909. Mark. 2: 1—12.

I. Inledning.

I vår förra text följde vi Jesus under en sabbatsdag av hans liv. Vi sågo då, huru han uppenbarade sin makt att predika evangelium om Guds rike, ty han predikade med makt och myndighet och icke såsom judarnes skriftlärde. Vi sågo också hans makt att befria de besatte från demonerna och att göra de sjuka helbrädda. I våra textord för denna dag få vi se hans makt att förlåta synder.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Jesus återkommer till Kapernaum, vv. 1, 2.

När vi skildes från Jesus utanför Petri hus, där han på sabbatsdagens afton hjälpt de sjuka och de elända, gick han under natten bort till en öde trakt för att bedja. Och sedan han genom bönen till sin himmelske fader hämtat ny himmelsk kraft och välsignelse vandrade han omkring till Galileens städer och byar för att predika evangelium om Guds rike för folket. Sedan återvände han till den stad, som nu blivit hans tillfälliga hem. Vart kom han då enligt orden i vår första vers? Till Kapernaum. Denna stads invånare blevo vittnen till många och stora under, som Jesus här utförde. Det var för dem en stor händelse, när Jesus återkom till denna stad. Varav se vi detta i vår text? Folkskarorna samlas för att höra hans ord. Det ligger en omätlig välsignelse i att få lyssna till Jesu ord. Vi kunna lyssna så, att vi varda frälsta och börja älska Jesus och göra Guds vilja. Försumma därför aldrig din stund omkring Guds ord i söndagsskolan!

2. Ivriga sökare efter Jesus, vv. 3, 4.

Bland dem, som längtade efter att få komma till Jesus för att lyssna till hans nådefulla ord, var även en man, som omtalas i vår tredje vers. Men han kunde icke komma, och varför kunde han icke? Han var lam, så att han icke kunde gå. Men denne man hade fyra goda vänner, som själva voro troende på Jesus. Och huru göra de med sin lame vän? De bära honom till Jesus. Men när de komma till hans hem, möter dem ett nytt hinder, som synes omöjligt att övervinna. Vad är det för hinder? Gården är fullpackad med människor, porten likaså och ända ut på gatan. Men de låto icke nedslå sitt mod. Det finns en trappa upp till det platta taket. Huru göra de fyra männen? De bära sin vän upp på taket och mitt över det ställe, där Jesus står där nere och talar. Och huru göra de för att få ned den sjuke vännen till Jesus? De göra ett stort hål på taket, binda en lina i vart hörn av sängen och fira så ned honom mitt framför Jesus. Jesus slutar att tala, han ser upp mot mannen, som firas ned framför honom. Men frälsaren är inte alls misslynt över, att han blir avbruten. Han är i stället glad över, att det bor en sådan innerlig och ivrig längtan efter frälsning i den lames hjärta och en så hoppfull tro hos dennes vänner, att den tränger igenom alla hinder. Måtte en sådan ivrig längtan efter Jesus uppstå i våra hjärtan! Måtte detta bli vår lösen: Kosta vad det vill, så måste jag vara och förbli hos Jesus.

3. Jesu makt att förlåta synder, v. 5.

Jesus såg, att den lame mannen tärdes av en inre nöd och en djup längtan. Vad längtade han efter? Syndernas förlåtelse. Längtan efter förlåtelse och frid förorsakade mannen större nöd än hans lamhet. Därför skyndar sig Jesus att först och främst hjälpa honom från denna nöd. Med vilka ord gör

han detta? »Min son, dina synder äro dig förlättna.» När någon längtar efter syndaförlåtelse och frid och kommer till Jesus med denna sin längtan, blir han mycket kärleksfullt mottagen. Jesus kallar den människan min son, mitt barn, och förlåter henne alla hennes synder. Så gjorde han med denne man och så gör han med var och en, som kommer till honom i samma sinne och i samma ärende. Även ett barnahjärta kan längta efter förlåtelse, renhet och frid. Är du ett sådant barn, så skynda då till Jesus. Han skall giva dig vad ditt hjärta önskar. Ty han har makt att förlåta synder.

4. De skriftlärdes onda tankar, vv. 6, 7.

Bland folkskaran, som lyssnat till Jesu ord och nu fingo höra att han också lyfte syndens tunga börda från den lames hjärta, sutto även några skriftlärda. De ägde inte Jesu barmhärtiga sinne, ej hans kärlek, ej något medlidande. De voro onda, kalla, hårda. Hurudana tankar tänkte de därför? Onda, stygga tankar. Vem tänkte de ont om? De tänkte ont om Jesus. Vad tänkte de för ont om honom? De tänkte att han talade hädelse, när han förlät mannen hans synder. Vem allena tänkte de kunde förlåta synder? Gud allena. Men istället för att tänka ont om Jesus skulle de hava tänkt, att han var Guds tjänare, Guds son, som i Guds ställe förlät den ångerfulle hans synd. De skriftlärdes beteende bör lära oss att frukta för all synd men isynnerhet för att tänka ont om våra medmänniskor.

5. Jesus visar, att han har makt att förlåta synder, vv. 8—12.

Liksom Jesus sett den lame mannens syndanöd och längtan efter förlåtelse, så ser han ock de skriftlärdes onda, stygga tankar. Ingen kan dölja sitt innersta för Gud, ingen kan dölja sitt innersta för Jesus. Ty huru heter det om honom i 8:de versens början? Han förnam i sin ande deras tankar. Men han blottar också deras tankar. Med vilka ord? »Varför tänken I sådant i edra hjärtan?» På den frågan svara inte de skriftlärde. Men de hade bort skämmas över sin självbelåtenhet och sin obarmhärtighet. Då ställer Frälsaren till dem ett nytt spörsmål i 9:de versen. Huru säger han till dem? »Vilket är lättare... och gå.» Ja, vilket är lättare för en blott människa? Det är lika svårt för att ej säga omöjligt. Därav hade de skriftlärde bort draga den slutsatsen, att Jesus icke var en människa såsom vi, utan att han var den utlovade Frälsaren, Guds son, som hade makt både att förlåta synder och att göra den lame frisk. Och detta skulle han nu icke blott säga dem, utan visa dem det, så att de riktigt skulle veta det. Huru säger han därför till den lame i vår 11:te vers? »Jag säger dig: stå upp, tag din säng och gå hem.» Det blir så tyst, så tyst i folkskaran, de se och lyssna med återhållen andedräkt. Jo, mannen reser sig verkligen. Och huru gör han? Han rullar tillsammans sängen, hängmattan, som han legat i, och går frisk och spänstig ut, och folket makar åt sig och gör väg. Men nu brister jublet ut bland folket. På vad sätt? De prisa Gud. Och huru ropas det från alla håll på gården? »Sådant sågo vi aldrig!» Men de skriftlärde, som inte ville svara på Jesu frågor, de fingo gå hem och tänka på vad de hade hört och sett. Kanske blev det någon av dem till frälsning i sin tid. Men vi få också skiljas från söndagsskolan i dag och vara medvetna om, att Jesus verkligen har makt att förlåta oss våra synder, han har makt att frälsa oss ur all nöd. Bedjen om förlåtelse och bedjen om hjälp, på det ni alla må lära eder älska Jesus och följa honom.

Minnesvers: Ps. 32: 1. Säll är den, vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld.

J. B. Gauffin.

Publikaners och syndares vän.

Text för den 24 jan. 1909: Mark. 2: 13—17.

I. Inledning.

I förra söndagens text sågo vi, huru villig Jesus var att förlåta den lame mannen hans synd och göra honom helbrädd.

Även i vår text för denna dag få vi läsa om, huru frälsaren i barmhärtighet och nåd umgås med de ringa, de elända och de föraktade.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Jesus kallar Levi till sin lärjunge, vv. 13, 14.

För att undgå stadens buller och larm, dess trängsel och hetta går Jesus ut till havet, det vill här säga sjön Genesaret. På dess fria, öppna strand, där svala vindar fläktar, predikar frälsaren. Åhörare saknas icke. Ty huru heter det i vår 13:de vers? »Allt folket kom till honom, och han lärde dem.» Hela Jesu uppträdande var prägladt av en så varm kärlek, av en så innerlig barmhärtighet, att alla kände, att de i honom hade en vän, en frälsare. Därför kommo människorna till honom för att lyssna till hans ord. Så vunnos de för himlarnas rike, och så böra även vi lyssna till Guds ord i söndagsskolan. — När Jesus slutat lära vid stranden går han åter in i Kapernaum. Vid stadporten finner han Levi, tullnären. Denne har Jesus ofta sett bland dem som lyssnat till ordet. Han har sett, huru Levi njutit och varit lycklig dessa stunder, och han har sett, att Guds verk gått på djupet av hans själ. Huru gör nu frälsaren, när han ser honom vid tullen? Han kallar honom. Med vilka ord? »Följ mig.» Och huru visar Levi sin villighet att bliva Jesu lärjunge? Han står strax upp och följer honom. På samma sätt som Jesus kallade Levi, kallar han jämväl oss. Han vill, att varje söndagsskolbarn skall bli hans lärjunge. Och huru skall du visa, att du, likt Levi, tagit emot hans stora, sköna kallelse? Genom att följa Jesus. Ja, just så. Du skall följa honom och bedja Gud göra dig så till sinnes som Jesus var: Ödmjuk, lydig, god, hjälpsam och kärleksfull. Åh, vad Sveriges barn då bliva präktiga gossar och flickor!

2. Jesus på gästabud hos Levi bland publikanerna, vv. 15—17.

Levi blev så innerligen glad och så storligen förtjust över att han fick bliva en lärjunge åt Jesus, att han i sitt hem anordnar en fästmåltid för Jesus och hans lärjungar samt för sina forna kamrater och vänner vid tullverket i Kapernaum. Han ville föra dem tillsammans med Jesus, så att även de skulle få höra evangelium om Guds rike och varda frälsta. Levi hade fått missionssinne. Ett sådant sinne få alla, som älska Jesus. De vilja föra sina vänner och bekanta till tron på honom. Så gjorde Levi, och så skola även vi göra. — Emellertid sitta där till bords med Jesus och lärjungarne många publikaner och syndare. Publikanerna voro tulltjänstemän, som vid stadsportarna uppburo den avgift eller tull, som varje färdman skulle erlägga för att slippa in i staden. Denna avgift skulle ingå till romerska riket, och därför voro tullnärerna romerska statens tjänstemän. Men att för en jude taga tjänst hos en hednisk stat och utföra ett arbete åt den, ansågs av de skriftlärde på Jesu tid för en grov synd. Därför likställdes tullnärerna eller publikanerna med de största syndare. Detta var nu mycket orätt av de skriftlärde. Jesus ansåg tullnärerna vara lika bra människor som alla andra. Ett hederligt och nyttigt arbete ordentligt utfört nedsätter ingen. Det är bara synden, som nedsätter och förnedrar. Det skola vi lägga på minnet. Emellertid voro publikanerna föraktade, men Jesus föraktade dem inte. Han föraktar ingen människa. Han föraktade inte heller de små barnen. Han älskar alla och vill allas frälsning. Och genom vilken gärning visade han detta på gästabudet hos Levi? Han satt till bords med publikanerna och syndarna. Ja, han visade i gärning, att han var deras vän. Vi kunna väl hoppas, att också många av bordsgästerna från denna stund blevo Jesu vänner, att de trodde på honom och blevo frälsta och rättfärdiggjorda.

Vi måste väl tänka oss, att Levi vid denna tid var en förmögen man. Han synes hava haft eget hus med en öppen veranda och en skuggrik gårdsplan, där gästabudet hölls. Men den stora porten åt gatan stod öppen och genom den gingo de skriftlärde in och sågo, huru Jesus låg till bords bland denna brokiga skara av olika bordsgäster. Häröver

blevo de förgrymmade i sin egenrättfärdighet. Med vilka börja de samtala? Med Jesu lärjungar. Huru uttrycka de sin ovilja emot Jesus? Varför äter och dricker han med publikaner och syndare? Å, vad dessa högmodiga och skrymtaktiga skriftlärare tyckte sig vara mycket för mer än Jesus och hans lärjungar! Men vilka voro i Guds ögon störst och bäst! Jesus och hans vänner. Lärjungarna visste inte vad de skulle svara på de högdragna skriftlärares fråga. Vem svarar i deras ställe? Jesus. Han hade också hört de påflugna och objudna gästernas stolta ord. Huru svarar han dem? »De helbrädda behöva icke läkare, utan de kränka.» Vilka kallar Jesus de helbrädda? Det är de skriftlära. I vilkas ögon voro de rättfärdiga eller helbrädda? I sina egna ögon. Men huru voro de i Guds ögon? Vederstyggliga, ogudaktiga. Men eftersom de höllo sig själva för rättfärdiga, sökte de icke heller Jesus för att varda frälsta. Vilka syftar Jesus på med ordet kränka? Han menar publikanerna och syndarna. De kände sin synd, kände att de behövde frälsas, därför sökte de Jesus. Och han öppnade sin famn emot dem och sade vid ett tillfälle: »Kommen till mig I alle, som arbeten och ären betungade. Jag skall giva eder ro.» Här hos Levi äter och dricker han med dem för att riktigt visa dem, att han är de eländas vän. Och huru säger han därför om sin sändning i världen i sista orden i vår text? »Jag har icke kommit att kalla rättfärdiga utan syndare.» Det ligger en viss ironi i ordet rättfärdiga här. Dessa skriftlära voro i Guds ögon lika stora syndare som publikanerna. Ty alla människor äro syndare. Men själva kände de icke sin synd. Publikanerna, som lyssnat till Jesu ord, hade vaknat upp till självkänedom, de kände sin synd, kände sig såsom syndare, och därför voro de i en sådan sinnesförfattning, att de ville lyssna, när Jesus kallade. Huru gjorde han därför med dem? Han kallade dem. Och vad fingo de av honom, när de mottogo kallelsen? Syndaförlåtelse och frälsning. Även eder, barn, kallar Jesus till sig. Huru bören I då göra? I bören komma till honom. Och vad fån I då? Förlåtelse och frid. Men vi böra alla leva nära Jesus, så att vi alltför äga en levande erfarenhet av vår ringhet, vår synd och brist och sålunda bevaras från att bliva stolta och högfärdiga utan förbliva små och ödmjuka, såsom goda barn böra vara.

Minnesvers: Matt. 5: 3: Saliga äro de i anden fattiga, ty dem hörer himmelriket till.

J. B. Gauffin.

Liknelser om Guds rike.

Text för den 31 jan. 1909: Mark. 4: 26—32.

I. Inledning.

Jesus plägade ofta tala i liknelser. Detta gjorde han för att vi skulle lättare kunna förstå den sanning, han ville lära oss. Självt ägde han en klar inblick i företeelserna inom både den naturliga världen och den andliga. När han talade i liknelser, ställde han företeelser från dessa båda olika områden vid sidan av varandra, så att vi, som känna litet till företeelserna inom den naturliga världen, också skulle kunna lära oss förstå något av det, som försiggår inom andens värld. I vår text för denna dag talar han i tvänne liknelser om Guds rike.

II. Texten läses.

III. Samtalet med barnen.

1. Liknelsen om Guds rike och säden, vv. 26—29.

Huru talar Herren Jesus här om Guds rike i 26:te versen? (Ett barn läser versen som svar.) Vad är det Herren här ställer vid sidan av varann? Guds rike och säden. När en lantman vill skörda säd, vad sår han då på sin åker? Han sår säd. Han sår alltså det han vill skörda. Men sedan han sått sin säd, så kan han just ingenting göra mer åt den. Och huru talar Herren därom i den 27:de versens första del? Han sover och står upp. Han kan icke hjälpa säden att växa,

vill Herren säga. Men huru kan den då växa? Säden går upp och växer, och av sig själv bär jorden frukt, först brodd, sedan ax, sedan fullbildat vete i axet. Och när skörden är mogen, vad gör lantmannen då? Han låter lien gå, mejar säden och bärgar in den. Detta allt ha vi sett många gånger, isynnerhet om vi bo på landet. Med dessa ord om säden vill nu Herren lära oss något om Guds rike. När lantmannen kastade vetet i jorden, då fanns i säden ett livsfrö och i detta gömdes hela den blivande skörden. Jordens fuktighet och himmelens vindar gav sedan livsfröet näring och växtkraft. Lantmannen fick bara se och fröjdas. Så finnes nu ock ett Guds rikes utsäde. Vad kan det vara? Guds ord. Varest skall den säden säs? I våra hjärtan. Guds ord äger ock i sig ett livsfrö, som börjar gro och svälla och spira i våra hjärtan, när Guds kärleks solsken och hans barmhärtighets regn kommer därtill. Då utvecklas Guds rike hos oss. »Guds rike är invärtes hos eder», säger frälsaren på ett annat ställe. Och Paulus säger: »Guds rike är rättfärdighet, frid och fröjd i den Helige Ande.» På detta sätt utvecklas Guds rike av sin egen inneboende kraft i våra hjärtan, och den ene efter den andre mognar för detta rike, som en gång vid Jesu andra tillkommelse skall varda ett verkligt rike på jorden med honom själv såsom konung. Därav kunna vi då förstå, av vilken betydelse det är för eder, barn, att i söndagsskolan och i hemmet få mottaga Guds ord som en levande säd i hjärtat. Gömmer det ordet väl och hållen eder nära frälsaren, så att himmelsk dagg och himmelsk växtkraft ej må fattas i edra hjärtan. Ty Herren vill, att Guds rike skall utvecklas hos eder och att ni måtte såsom fulla ax mogna för detta rike.

2. Senapskornet och Guds rike, vv. 30—32.

Jesus var angelägen att lära det lyssnande folket mycket om Guds rike. Huru frågar han därför i 30:de versen? (Versen läses som svar.) Genom dessa frågor vill Jesus väcka eftertanken och intresset för Guds rike hos folket. Vad svarar folket? Ingenting. Han hade knappast väntat något svar. Det var mera sig själv än folket han frågade. Huru svarar han själv på frågan? Guds rike är likt ett senapskorn. Huru dant säger han detta vara, när det utsås i jorden? Det är litet och obetydligt då. Men huru ter sig senapsörten, när den får växa? Den blir större än alla andra kryddväxter! Ja, huru stor säger frälsaren? Den blir så stor, att himmelens fåglar kunna bygga sina nästen under dess skugga. Sådant är nu även Guds rike. På vad sätt liknade det senapskornet i sin början? Guds rike var litet. Det bestod bara av Jesus och hans tolv apostlar till en början. Men senapskornet växte. Snart kunde Herren sända ut sjuttio andra lärjungar. Men senapskornet växte. När Jesus efter sin uppståndelse uppenbarade sig på berget i Galileen blev han sedd av mer än femhundra bröder på en gång. På den första pingstdagen kommo tretusen till församlingen. Guds rike växte. Vi läsa i apostlagärningarna om att hela Samarien blev frälst icke långt därefter. Och trehundra år hade knappast gått tillända efter Jesu död, innan flertalet av människorna inom det vidsträckta romarriket hade byggt näste under det välsignade trädets, Guds rikes, skugga. I våra dagar har senapsträdet med sina grenar famnat hela jorden. Tusenden och åter tusenden söka frid och vila, frälsning och hägn inom detta rike. Och när Herren kommer, blir detta rikes medlemmer en skara så stor, att ingen kan räkna den. Det gäller nu för oss, att vi alla allvarligt söka Guds rike och dess rättfärdighet. Det gäller för Sveriges många hundratusen barn, att ni alla få Guds rike invärtes hos eder genom att höra Guds ord och gömma det och att ni alla söka hägn och värn hos Jesus. Då vet jag, att ni ock skola mogna till medlemmar i detta rike och en gång få vara med och hylla Jesus, storkonungen, när han kommer i makt och ära för att sträcka sin spira ut över hela världen.

Minnesvers: Filip. 1: 6: Den, som i eder har begynt ett gott verk, skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.

J. B. Gauffin.

Värmlands Ansgariliförening håller sitt årsmöte i Karlstad den 15, 16 och 17 januari 1909. I sammanhang därmed hålles predikantkonferens den 13 och 14. Utförlig annons införes i Ansgariiposten.

Enoch Olsson.

Evangelistkurs och bibelskola. I Lycksele kyrkoby i Västerbotten kommer att på föranstaltande av Svenska Missionsförbundets styrelse anordnas en *evangelistkurs och bibelskola*. Till denna inbjudas på Herren troende ynglingar och unge män, som vilja verka Guds verk, och som äga förutsättningar att kunna tjäna med husbesök och ordets predikan. De, som vilja deltaga, torde insända ansökan därom till predikant *And. Lindström, Lycksele*, före den 15 januari 1909. Ansökan bör vara åtföljd av rekommendation från församling eller enskild, känd person.

Kursen beräknas börja den 15 februari och kommer att räkna 5 å 6 veckor.

I förening med evangelistkursen anordnas bibelskola för barn i konfirmationsåldern.

Evangelist- och söndagsskollärarekurs hålles i likhet med föregående år instundande februari och mars i *Kristianstad*. Unga troende män med rekommendationer av församling eller kända personer äro välkomna. Bostad m. m. anskaffas på begäran av undertecknad. Ansökan bör insändas före den 1 jan. 1909.

O. N. Thomson,
distriktsföreståndare.
Adress: *Kristianstad*.

Evangelistkurs anordnas i *Immanuelskyrkan* i *Jönköping* under nästkommande mars månad. Vidare framdeles.

W. Walldén.

O. Nyrén.

A. Ohldén.

Västmanlands läns Ansgariliförening håller sitt årsmöte i Missionskyrkan, *Västerås*, *lördagen den 16 och söndagen den 17 januari*. Den 16 kl. halv 12 f. m. sammanträder styrelsen och samma dag kl. 3 e. m. samlas ombuden jämte styrelsen till konferens. Det offentliga missionsmötet börjar den 16 kl. 8,30 e. m. och fortsätter söndagen den 17 kl. 11 f. m. och 3 e. m. Kl. 8 e. m. hålles offentligt ungdomsmöte. Predikanterna C. O. *Sjöberg*, *Sala*, *Joh. Engvall*, *Kärrgrufvan*, *H. Dahllöf*, *Västanfors*, m. fl. bröder inom föreningen medverka. Ombud och predikanter, som önska logis, anmäl sig i god tid hos pred. *Oskar Karlsson*, *Västerås*. Ansgariiföreningens vänner samt allmänheten hälsas hjärtligt välkomna.

J. A. Lindblad.

Bibelskola hålles i Limhamn under februari månad. Elever från andra platser kunna efter anmälan därom till predikant *Ture Danielsson* få deltaga i kursen.

Missionsföreningen.

För söndagsskolan.

Textböcker för 1909 å netto 5 öre.

Klassböcker av den vanliga sorten 15 öre.

Klass- och textboken, interfolierad och bunden i styva permar 25 öre.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Pietisten

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission
68:de årgången

utkommer från och med 1909 med 2 n:r i månaden.

Rörande innehållet hänvisa vi till anmälan å tidningens första sida.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen, och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern *Ansgarius* fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje n:r. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Missionsförbundet

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission
27:de årgången

utkommer under år 1909 med 2 n:r i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar, m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen *Pietisten*.

Barnavännen

illustrerad tidning för barn i hem och skola
26:te årgången

utkommer under 1909 som Svenska Missionsförbundets tidning för de små.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet. Såsom förut utkommer tidningen till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1908 samt ett sextonsidigt sommarnummer. Textboken säljes extra till ett pris av 5 öre.

Rekvisitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ny sångbok.

Låtom oss sjunga!

ett häfte ungdoms- och väckelsesånger
till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Rekvideras från

Svenska Missionsförbundets Expedition